

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **D. K.**, nar. X
státní příslušnost X, ev. č. X
t. č. pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2019, č. j. OAM-749/ZA-ZA12-P16-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o tom, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Z uvedeného důvodu současně žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
2. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla již pátou v pořadí. Jelikož žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany vyhodnocena v souladu se zákonem jako nepřipustná.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. V podané žalobě žalobce nejprve dlouze citoval (nikdy nepřesně) z napadeného rozhodnutí žalovaného, a to především pasáž týkající se obsahu jeho pohovoru a dále závěrů žalovaného v této věci. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce již dne 10. 5. 2003 a dne 21. 11. 2003 o ní bylo rozhodnuto tak, že azyl žalobci nebyl udělen. Také následná správní žaloba byla rozsudkem Městského soudu v Praze zamítnuta dne 9. 12. 2004, č. j. 6 Az 234/2003-41 (v právní moci dne 21. 1. 2005). Proti uvedenému rozsudku podal žalobce kasační stížnost, která byla NSS zamítnuta pro nedůvodnost usnesením ze dne 28. 12. 2005, č. j. 6 Azs 187/2005-62 (v právní moci dne 3. 2. 2006). O druhé žádosti bylo rozhodnuto stejně, tedy dne 23. 4. 2010 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana. Následná správní žaloba byla zamítnuta krajským soudem v Ostravě dne 22. 7. 2011, sp. zn. 61 Az 7/2010, a rovněž kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla NSS odmítnuta dne 17. 5. 2012, č. j. 6 Azs 9/2012-52 (v právní moci dne 12. 6. 2012). Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 2. 8. 2012, avšak následně ji vzal zpět, protože dne 7. 11. 2012 bylo rozhodnuto o zastavení řízení podle § 25 písm. a) zákona o azylu. Dne 16. 1. 2017 podal žalobce na území X čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany, avšak řízení o ní bylo usnesením ze dne 18. 1. 2017 zastaveno podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť šlo o tzv. další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce následně žádal o azyl v X, kam odcestoval na jaře roku 2018, avšak odtud byl vrácen do X v rámci dublinského řízení. Zatím poslední aktuální žádost o udělení mezinárodní ochrany v X žalobce podal dne 3. 9. 2018, ihned po návratu z X.
4. Podle žalobce bylo sporné, zda aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla nepřipustná podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce měl za to, že jeho žádost naopak přípustná byla a neexistoval důvod k zastavení správního řízení. K uvedenému žalobce citoval posledně dikci § 10a odst. 1 písm. e), § 11a odst. 1, 2 a 3, § 25 písm. i) zákona o azylu. Námitku formuloval až v souvislosti s tím, že jeho žádost měla být posuzována jako tzv. další opakovaná žádost. Žalobce totiž podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 9. 2018 a žalovaný rozhodl o žádosti usnesením až dne 8. 3. 2019 (žalobci předáno dne 26. 3. 2019). Z důvodu tohoto časového rozstupu tedy žalovaný postupoval v rozporu s § 11a odst. 3 zákona o azylu, když řízení nezastavil do 10 dnů od podání žádosti. Podle žalobce se totiž jedná o lhůtu propadnou a po uplynutí 10 dnů již nelze usnesení o zastavení řízení vydat. Propad lhůty je spojen s nemožností vykonání pravomoci správního orgánu. V této souvislosti je rozhodnutí žalovaného též nicotné,

neboť žalovanému nebyla dána pravomoc pro jeho vydání. Podmínky nicotnosti jsou uvedeny v § 77 odst. 1 zákona č. 5200/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž žalovaný nebyl k vydání usnesení příslušný, neboť jeho pravomoc prekludovala.

5. Za další spornou skutečnost žalobce označil to, zda rozhovor žalobce s konzulem na Velvyslanectví X v X mohlo být důvodem pro domněnku, že žalobci by mohlo v zemi původu hrozit pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy, a zda pro tuto skutečnost mohla být žádost žalobce posouzena jako přípustná. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, podle kterého je správní orgán povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti, které nebyly bez jeho přičinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím již skončeném řízení. Dále z uvedeného rozsudku vyplývá, že obsahuje-li opakovaná žádost nové skutečnosti, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout.
6. K rozhovoru s konzulem na velvyslanectví žalobce uvedl, že se na velvyslanectví dostavil a žádal tam o pas. Následně jej konzul vzal do vedlejší místnosti a pořádkem se ho vyptával na řadu věcí. Jméno konzula žalobce neznal. Žalobce uvedl, že potřebuje pomoci, neboť je občanem X a potřebuje vydat cestovní pas. Konzul se na chvíli vzdálil a pak, když se vrátil, sdělil žalobci, že jeho rodiče odjeli ze země původu jako turisté bez dovolení a není známo, kde jsou. Konzul pak sdělil, že porušili zákon, neboť odjeli bez dovolení z vlasti a rovněž porušili zákon i tím, když požádali o mezinárodní ochranu v X. Následně žalobce předložil potvrzení Konzulárního oddělení Velvyslanectví X v X ze dne 26. 3. 2018. Žalovaný vzal tento dokument jako potvrzení státní příslušnosti žalobce a také potvrzení toho, že žalobce byl přítomen na Velvyslanectví X v X. Naopak tvrzení žalobce o hrozbě vážné újmy či pronásledování v případě návratu do země původu označil žalovaný za účelové (v souvislosti s rozhovorem žalobce s konzulem), neboť žalobce se na zastupitelský úřad dostavil zcela dobrovolně. Žalobce k tomu uvedl, že se sice na zastupitelský úřad dostavil dobrovolně, aby si zajistil cestovní doklad, avšak pokud by předem věděl, že mu z takové návštěvy bude hrozit újma, tak by to nikdy neučinil. Žalobci bylo totiž vyhrožováno představitelem X trestním stíháním z důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce nemohl tuto závažnou skutečnost předvídat. Žalobci není zřejmé, z čeho žalovaný dovodil nevěrohodnost žalobcova tvrzení o vyhrožování ze strany konzula.
7. Již v době seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce upozorňoval na to, že se obává návratu do země původu z důvodu hrozby trestního stíhání pro uplatnění žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Toto mělo být vzato v úvahu správním orgánem jako nová skutečnost při posuzování žádosti žalobce. Velvyslanectví X nyní ví, že žalobce prodělává řízení o mezinárodní ochraně, protože pokud se žalobce pak vrátí do země původu, bude mít velké problémy. K dotazu správního orgánu na to, jak se ambasáda dozvěděla, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu, žalobce uvedl, že již dříve byl ministerstvem vnitra upozorněn na to, že mu nebude prodlouženo vízum, pokud si nezajistí pas, proto si jej šel zajistit na ambasádu X, avšak tam se ho ptali, na základě jakého dokladu pobýval dosud v X, protože žalobce jim odpověděl, že byl v X v azylovém řízení.

8. Žalobce svá tvrzení shrnul tak, že po celou dobu správního řízení konzistentně tvrdil, že byl na zastupitelském úřadě a tento se od něj dozvěděl o jeho azylové žádosti. Své tvrzení následně podpořil potvrzením zastupitelského úřadu ze dne 26. 3. 2018, které osvědčilo, že žalobce vstoupil do kontaktu se zastupitelským úřadem. Vyhrožování konzulárním úředníkem žalobce nemůže prokázat jinak, než svou výpovědí. Pokud žalovaný v souvislosti s touto novou skutečností uvedl, že tato není důvodem pro meritorní posouzení žádosti žalobce, pak podle žalobce žalovaný pochybil, neboť nezjistil náležitě skutkový stav bez důvodných pochybností. Není ani patrné, z jakého informačního zdroje žalovaný dovodil, že předmětná skutečnost není rozhodnutí pro meritorní posouzení azylové žádosti žalobce. Předmětem posouzení mělo být to, zda žalobce mohl uvedený důvod uplatnit v předchozích řízeních o jeho žádostech o udělení mezinárodní ochrany, a dále to, zda na základě toho mohl být vystaven v zemi původu pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 16. 1. 2017 a bylo o ní rozhodnuto dne 18. 1. 2017 usnesením tak, že je nepřijatelná podle § 11a odst. 3 zákona o azylu z důvodu, že jde o tzv. další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož žalobce se dostavil na zastupitelský úřad dne 26. 3. 2018, tedy po ukončení předchozího posledního azylového řízení, nemohl uvedenou skutečnost (zřejmě postih v zemi původu za to, že v X požádal o udělení mezinárodní ochrany) uvést v řízení o své čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
9. Právě zjištění orgánů X, že žalobce podal na území X žádost o udělení mezinárodní ochrany, může vést k tomu, že žalobci bude přičítáno politické přesvědčení odporující vládnímu režimu a bude za to podroben represím ze strany orgánů veřejné moci, a to i kdyby takové politické přesvědčení nezastával. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS pod č. j. 2 Azs 45/2008-67. Žalobce má rovněž za to, že náleží k určité sociální skupině státních občanů X, kteří v cizině podali žádost o udělení mezinárodní ochrany, a právě na tomto základě může být žalobce v zemi původu pronásledován. Jelikož se žalovanému výše uvedená tvrzení žalobce nepodařila ničím vyvrátit, měl z těchto tvrzení žalovaný vycházet a žádost žalobce měl posoudit meritorně.
10. Žalobce také připomněl obavy, že v případě návratu do země původu bude trestně stíhán pro skutečnost, že v X požádal o udělení mezinárodní ochrany, a bude podroben špatnému zacházení. K tomu připomněl např. výroční zprávu Amnesty International z 23. 5. 2018, podle níž dochází v X k mučení obviněných v trestním řízení a státní orgány taková jednání nepostihují. Rovněž ze zprávy Amnesty International z roku 2017 vyplývá, že mučení a další špatné zacházení bylo nadále praktikováno.
11. Jelikož byla vyražena informace o tom, že žalobce podal na území X žádost o udělení mezinárodní ochrany, proč se žalobce obává pronásledování v zemi původu, jde o novou skutečnost, kterou měl žalovaný posoudit a měl zajistit dostatečné důkazy k tomu, aby možnost pronásledování potvrdil či vyvrátil. K tomu žalobce odkázal na závěry rozsudku NSS ze dne 11. 5. 1927, č. j. 10116/27. Rozsáhlou citací z tohoto rozsudku žalobce uzavřel tak, že z něj plyne to, že žalobce má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a správní orgán je povinen náležitě zjišťovat skutkový stav a pokud tak neučiní, pochybil. V této souvislosti však žalobce používal pouze obecná tvrzení a nekonkretizoval žádnou námitku.

12. V souvislosti s tím, že se jedná o další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalobce poukázal na odbornou literaturu, která se zabývala opakovaným rozhodnutím v téže věci. Jako příklad bylo uváděno stavební řízení, kdy stavební úřad může změnit pravomocné územní rozhodnutí tak, že jeho část nahradí novým územním rozhodnutím. U negativních správních aktů až na výjimky platí, že zamítnutí žádosti nemůže předurčit další rozhodnutí ve věci, neboť je možno později nové žádosti vyhovět. Zostření podmínek vydání nového rozhodnutí podle § 11a odst. 1 zákona o azylu je pak odchylkou od obecné úpravy správního řádu v neprospěch účastníka správního řízení. Proto je třeba k této odchylce přistupovat restriktivně a na žádost cizince spíše hledět jako na přípustnou než nepřípustnou.
13. V poslední žalobní námitce žalobce žalovanému vytkl, že nevyhodnotil jako novou skutečnost aktuální zdravotní stav žalobce (i když jeho původ leží v minulosti). Zdravotní stav člověka se vyvíjí. I přestože žalobce uváděl svůj zdravotní stav jako jeden z důvodů podané žádosti, nebyl žalovaným poučen podle § 10 odst. 5 zákona o azylu. Spolu se žalobou žalobce předložil lékařské zprávy a dále navrhl, aby jeho zdravotní stav byl předmětem znaleckého zkoumání (poznámka soudu: žalobce neupřesnil, o jaké konkrétní znalecké zkoumání se má jednat). Zdravotnictví v X je postiženo vysokou mírou korupce a zdravotní pojištění občanů kryje jen zcela základní výkony. Žalobce se tak v případě návratu do země původu obává zhoršení svého zdravotního stavu a ztráty sluchu. Žalobce by tedy byl uvrhnut do nedůstojných podmínek. Zdravotní znevýhodnění žalobce mělo být rovněž posouzeno jako důvod pro udělení azylu.
14. Žalobce závěrem zcela souhrnně označil všechna paragrafová znění zákonů, která měla být žalovaným porušena, avšak bez upřesnění konkrétního porušení ve vztahu k jeho azylovému případu. Jednalo se o porušení § 2 odst. 1 správního řádu (žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a právními předpisy), § 3 správního řádu (nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem případu dle § 2 odst. 4 správního řádu), § 50 odst. 2 a 3 správního řádu (nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci), § 50 odst. 4 správního řádu (nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo), § 52 správního řádu (neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci), § 68 odst. 3 správního řádu (neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu zákona o azylu), § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, dále § 11a zákona o azylu (žalovaný vyhodnotil žádost jako nepřípustnou, ač žalobce uvedl nové skutečnosti) a § 23c zákona o azylu (žalovaný nevycházel z aktuálních informací o zemi původu) a rovněž čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (v případě návratu žalobci hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu). Jelikož žalovaný podle žalobce porušil výše citovaná ustanovení a neposoudil meritorně žádost žalobce, i přes nově uvedené skutečnosti, žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se řádně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný se nedopustil

žádného procesního pochybení a má za to, že žalobce nebyl v předchozím správním řízení zkrácen na svých právech. Žalobce neuvedl naprosto žádnou novou skutečnost, tím méně novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobce a jeho obav z návratu do vlasti. Důvody žádosti žalobce se žalovaný již detailně meritorně zabýval v rámci předchozího správního řízení o jeho žádosti a správnost těchto závěrů byla potvrzena i následným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, jakož i odmítnutím podané kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem. Žalobce neuvedl v nyní posuzované žádosti jakékoliv nové informace či skutečnosti, které by bylo potřeba opětovně hodnotit, či by měly jakýkoliv vliv na předchozí rozhodnutí správního orgánu. Za nové skutečnosti nelze považovat např. ani sdělení žalobce o tom, že na území X má přítelkyni, se kterou ani nežije ve společné domácnosti, dále různé typy pobytů či české občanství jednotlivých členů širší rodiny na území X, když žalobce je již osobou zletilou, a dále to nemůže být ani tvrzení o údajném špatném zdravotním stavu, když přímo dle doložených lékařských zpráv je zcela zjevné, že jeho zdravotní stav nijak závažný není.

16. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (účastníci řízení nevyslovili nesouhlas s takovým postupem), v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
18. Vzhledem k uplatněným žalobním námitkám soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 3. 9. 2018 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 6. 9. 2018 poskytl správnímu orgánu údaje k této opakované žádosti a ještě tentýž den byl s žalobcem proveden pohovor, a to na žádost žalobce v jazyce českém, bez přítomnosti tlumočníka. Z provedeného pohovoru a poskytnutých údajů k opakované žádosti vyplynulo, že žalobce je státní příslušníkem X, avšak ruské národnosti, neboť se narodil ve městě X, X, tehdy v X. Žalobce se dorozumí v českém a ruském jazyce. Je pravoslavného křesťanského náboženského vyznání. Je svobodný, bezdětný a nemá žádné politické přesvědčení. Dále uvedl, že v X má přítelkyni, paní X, s níž má známost již 6 let, avšak společnou domácnost nesdílí. Na území X poprvé přicestoval v roce 2000 společně s rodiči jako turista (v té době byl nezletilý) a v X zůstal až do jara 2018. Poté odjel do X na asi 4 měsíce, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany, avšak v rámci dublinského řízení byl vrácen na zemí X zpět (přicestoval dne 3. 9. 2018). K dotazům na udělená víza či pobytová oprávnění žalobce uvedl, že je od roku 2003 v azylovém řízení. Na upozornění, proč poprvé žádal o mezinárodní ochranu až 3 roky po svém příjezdu na území X, žalobce sdělil, že přicestoval jako dítě s rodiči a byl uveden u matky v pase. K dotazu, na základě jakého pobytového oprávnění pobýval na území X až do roku 2012, kdy skončilo řízení o mezinárodní ochranu, žalobce uvedl, že požádal opět o azyl a poté jednu z žádostí o azyl vzal zpět, a to proto, že se chtěl oženit s přítelkyní a byl mylně přesvědčen, že to nemůže učinit jako žadatel o azyl. Posléze se změnil zákon s tím, že se azylant může oženit, protože jeho krok

byl chybný. K dotazu správního orgánu na to, proč si nelegalizoval svůj pobyt podle zákona o pobytu cizinců, když uvádí, že na území X žije babička a teta, které mají občanství, a dále sestra a rodiče, kteří mají dlouhodobý pobyt, žalobce uvedl, že několikrát žádal o pomoc, avšak ta mu nevycházela. K dotazu, zda si během 18 let pobytu na území X osobně zkusil legalizovat pobyt jinak než žádostí o mezinárodní ochranu, žalobce odpověděl negativně, protože mu Ministerstvo vnitra vzalo pas. Na otázku, co mu bránilo si legalizovat pobyt během 15 let života nebo od roku 2012, kdy bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany ukončeno, žalobce uvedl, že od roku 2012 se chtěl oženit, avšak po následné změně zákona již se ženit nemusel, neboť postačovalo, aby občan X nahlásil na Ministerstvo vnitra, že chce si s cizincem do budoucna vybudovat rodinu, což také s přítelkyní učinili, ale opět neví, co nakonec k udělení pobytu nevyšlo. Ohledně svého zdravotního stavu žalobce uvedl, že asi v roce 2005 se jej jeden člověk pokusil bezdůvodně zabít a od té doby má trvalé následky. Praskl mu pravý bubínek, měl zlomenou lícni kost a má uskrípnuté mozkové nervy. Občas má epileptický záchvat, zhoršila se mu paměť a bral i nějaké léky, přičemž se domluvil s lékařem, že půjde na neurologii a na vyšetření CT. K důvodům podané opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce v poskytnutých údajích sdělil, že na území X vyrostl, má zde celou rodinu, potřebuje se léčit a chce budovat život s přítelkyní. Jiné důvody nemá.

19. K dotazu správního orgánu, zda u žalobce nastaly nějaké nové skutečnosti, když opakovaně žádá o mezinárodní ochranu, žalobce odpověděl, že byl bezdůvodně napaden. Na základě dalšího dotazu žalobce potvrdil, že se to stalo již v roce 2005, a že o tom již mluvil v předchozím správním řízení. Žalobce dále správnímu orgánu předložil potvrzení o jeho totožnosti z ambasády ze dne 26. 3. 2018. K dotazu, zda mu bylo potvrzení vystaveno bez problémů, žalobce sdělil, že tam není jeho fotka, aby prokázal, že je to on. V této souvislosti žalobce uvedl, že mu na ambasádě řekli, že jako rodina odjeli bez dovolení, a proto musí odjet do X, kde má svůj pas. Podle slov žalobce s ním nechtěli spolupracovat. Jelikož měl žalobce české výjezdní vízum na 7 dní, ambasáda podle toho zjistila, že zde žádal o azyl. V X to znamená, že bude potrestán a dostane minimálně 10 let vězení. K upřesňujícímu dotazu správního orgánu, zda byl na velvyslanectví žádat o pas, žalobce odpověděl pozitivně s tím, že místo toho dostal předmětné potvrzení. K dotazu na to, proč žalobce usuzuje, že by měl mít v případě návratu do vlasti problémy, žalobce sdělil, že když člověk dříve žádal o azyl, tak české ministerstvo vnitra uvádělo iniciály jmen a příjmení těchto žadatelů na internet a každý tak mohl všechno najít. Když byl ještě dříve žádat o pas na ambasádě, bylo to rovněž v době, kdy zde pobýval na základě azylového řízení, pořád se tam žalobce vyptávali a žalobce jim nakonec ukázal, že je žadatel o azyl. Jelikož na ambasádě řekl při žádosti o pas, že je žadatel o udělení mezinárodní ochrany, domnívá se, že bude mít v zemi původu problémy. Doplnil, že ho vzali do vedlejší místnosti na ambasádě a pořád se ho vyptávali, co, jak a proč. Byl to konzul, jehož jméno žalobce nezná, a nikoliv původní pracovník, kterému o azylovém řízení řekl. Konzul se jej ptal nejprve na jméno, a co chce, když žalobce sdělil, že je občanem X a potřebuje pas, konzul mu sdělil, že musí chvíli počkat a následně přišel a žalobci sdělil, že jeho rodiče odjeli jako turisté bez dovolení a nevědí, kde jsou. Žalobce mu prý sdělil, že požádali o azyl, ale že u nich je vše v pořádku, avšak on přišel požádat o pas. Na to mu konzul sdělil, že porušili zákon, když odjeli bez dovolení a když požádali o mezinárodní ochranu v X. Setkání konzul zakončil tak, že mu nepomůže, a že si má řešit pas v X. Na to žalobce

požádal správní orgán, zda by mu nemohl nechat na ministerstvu vnitra udělat X pas. Žalobci bylo vysvětleno, že X nevydává pasy občanům jiných zemí.

20. Žalobce dále uváděl, že v X nemá žádnou rodinu, a aby dostal pas, musí mít nějakou adresu, tzn. pronájem a k tomu jsou potřeba doklady. Pokud tam přijede bez dokladů, nemůže si nic pronajmout a ani požádat o pas. K dotazu na jeho rodný list, žalobce odpověděl, že si v případě první žádosti o udělení mezinárodní ochrany veškeré doklady vzalo ministerstvo vnitra. Toto žalobce dále upřesnil tak, že netvrdí, že mu ministerstvo zabavilo i rodný list, avšak všechny doklady byly u jeho rodičů, a když se jich ptal na rodný list, sdělili mu, že jej nemohou najít.
21. Ohledně důvodů pro zamítnutí žádosti žalobce o povolení k pobytu na území X žalobce sdělil, že tyto důvody nezná, avšak zamítnuto mu to bylo asi proto, že nemá čistý trestní rejstřík. Potvrdil, že byl na území X trestaný, a to kvůli marihuaně. Dále uvedl, že v X si vydělával brigádně.
22. Ke svým tvrzením o nutnosti léčby žalobce uvedl, že ji potřebuje kvůli své hlavě, neboť má bolesti, točí se mu hlava a někdy se mu dostaví menší záchvat a křeče. Problémy má asi čtvrtý rok. K dotazu na prodělanou léčbu žalobce uvedl, že chodil na kontrolu do nemocnice na X v X, naposledy tam byl před 2,5 lety. Žalobce dále souhlasil s nahlédnutím do jeho zdravotní dokumentace. Do odjezdu z vlasti žádné zdravotní potíže žalobce neměl. V roce 2005 žalobce ležel v nemocnici na X v X, kde by se správní orgán mohl podívat do záznamů o tom, jak byl zbit.
23. K dotazu správního orgánu na to, co přesně mu brání v odjezdu do X, vyřízení dokladů a opětovné legalizaci pobytu v X, žalobce uvedl, že to zní jednoduše, avšak žádost o azyl se v X trestá a šel by tam do vězení. Potřebuje se nyní doléčit, a to může učinit jen v X, neboť podle zjištění v X není všeobecné zdravotní pojištění, vše se tam musí platit, a to i prohlídky v nemocnici. Žalobce není žádný boháč a v X je lepší vybavení.
24. Na otázku správního orgánu, co ho vedlo k tomu odjet a požádat o mezinárodní ochranu v Německu, žalobce uvedl, že byl v X ve vězení, z vězení požádal o mezinárodní ochranu, ta však byla zamítnuta, pročež podal správní žalobu, přitom to vyšlo tak, že jeho řízení bude řešeno bez něj a měl někam odjet, neboť mu byl vydán výjezdní příkaz na 7 dní, který si prodloužil o dalších 7 dní. Z tohoto důvodu odjel do X, neboť na území X nechtěl být nelegálně.
25. K dotazu na to, co by se muselo změnit, aby se žalobce mohl vrátit do země původu, žalobce odpověděl, že se tam dobrovolně vracet nechce. Závěrem žalobce uvedl, že sdělil všechny důvody, a že za chyby, které udělal, již byl odsouzen, byl mladý a každý dělá chyby, teď je již starší a některé věci již pochopil. Chce vybudovat rodinu a mít blíže rodiče, sestru a přítelkyni.
26. Na podporu svých tvrzení žalobce předložil správní žalobu směřující proti usnesení žalovaného ze dne 18. 1. 2017, kterým bylo zastaveno řízení o čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Dále žalobce předložil potvrzení Konzulárního oddělení Velvyslanectví X v X ze dne 26. 3. 2018, podle něhož žalobce téhož

dne požádal konzulát o potvrzení své totožnosti, čemuž tento konzulát vyhověl. Dále bylo správnímu orgánu předloženo sdělení Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 28. 3. 2018, z něhož vyplynulo, že žalobce dne 31. 5. 2006 nahlásil ztrátu kazašského cestovního dokladu č. X s platností od 8. 8. 2001 do 8. 8. 2011. Ke dni 10. 3. 2014 byl tento doklad nalezen, avšak pozbyl platnosti, pročez byl zaslán na zastupitelský úřad X v X a nemohlo být vystaveno potvrzení o ztrátě cestovního dokladu. Žalobce dále ve správním řízení předložil lékařské zprávy, konkrétně z ORL ambulance ze dne 19. 9. 2018, audiogramu ze dne 19. 9. 2018, neurologie ze dne 13. 9. 2018, kožní ambulance Vojenské nemocnice Brno ze dne 30. 10. 2018 a ORL ambulance Vojenské nemocnice Brno ze dne 14. 11. 2018 (poznámka soudu: k žalobě žalobce předložil za účelem posouzení soudu poslední 3 lékařské zprávy z výše citovaných lékařských zpráv).

27. Kromě výše uvedeného správní orgán zcela správně v průběhu správního řízení také shromáždil informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X, které tvoří součást správního spisu. Konkrétně vycházel z Informace OAMP: X – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 7. 2018, a dále z Informace MZV ČR ze dne 17. 7. 2017, č. j. 107319/2017-LPTP.
28. Vzhledem k tomu, že šlo o opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný si zcela správně zajistil jako podklad pro srovnání i spisový materiál pojící se k předchozím žádostem žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
29. V této souvislosti je také třeba uvést, že aktuální a nyní přezkoumávaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území X je již pátou v pořadí. První žádost žalobce podal dne 10. 5. 2003 a žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 11. 2003 rozhodl o neudělení azylu žalobci, když nebyly shledány žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti (rozhodnutí v právní moci dne 18. 12. 2003). Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla dne 9. 12. 2004 zamítnuta Městským soudem v Praze pod č. j. 6 Az 234/2003-41 (právní moc dne 21. 1. 2005). Kasační stížnost pak byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem pro nedůvodnost dne 28. 12. 2005, č. j. 6 Azs 187/2005-62 (právní moci dne 3. 2. 2006). Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 13. 10. 2006 a žalovaný znovu rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci usnesením ze dne 23. 4. 2010 (v právní moci dne 26. 4. 2010). Žaloba směřující proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 7. 2011, č. j. 61 Az 7/2010 (v právní moci dne 3. 8. 2011). Pozdější kasační stížnost byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 6 Azs 9/2012-52 (právní moc dne 12. 6. 2012). Žalobce podal třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 2. 8. 2012, ale protože ji později vzal zpět, žalovaný rozhodl dne 7. 11. 2012 o zastavení řízení v této věci podle § 25 písm. a) zákona o azylu (právní moc dne 13. 11. 2012). Čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 16. 1. 2017, přičemž o této žádosti bylo rozhodnuto žalovaným dne 18. 1. 2017 podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, neboť šlo o tzv. další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
30. U aktuálně posuzované, tedy páté žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo třeba posoudit nejen důvody podané žádosti, ale také provést srovnání s jeho tvrzeními a uváděnými důvody neochoty vrátit se do vlasti v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, tedy kdy naposledy byly správním orgánem posuzovány

meritorně důvody odchodu žalobce z vlasti a rovněž tvrzené důvody, proč se žalobce nechce nebo nemůže do vlasti vrátit.

31. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
32. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
33. Podle § 11a odst. 2 zákona o azylu platí, že není-li opakovaná žádost nepřipustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.
34. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
35. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
36. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu platí, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
37. S ohledem na výše citovaná skutková zjištění a také citovanou právní úpravu soud musel přisvědčit žalovanému v tom, že poslední pátou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nebylo třeba posuzovat meritorně, neboť žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany, a pro které by mohl být vystaven pronásledování z důvodů v § 12 zákona o azylu nebo by mu hrozila v mezi původu vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Současně se ani takové nové skutečnosti neobjevily. Za této situace bylo skutečně po právu aplikováno ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a z důvodu opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany šlo o žádost nepřipustnou ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. V této souvislosti krajský soud odkazuje pro stručnost na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného.

38. Důvody aktuálně přezkoumávané žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo třeba porovnat s důvody uváděnými žalobcem v rámci předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla meritorně posuzována. V rámci druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 10. 2006 žalobce označil za důvod podání své žádosti nepříznivou ekonomickou situaci v zemi původů, neexistenci zázemí v zemi původů, snahu o legalizaci pobytu na zemi X, kde má celou rodinu, obavu z nenastoupení vojenské služby ve vlasti a možných potíží v armádě z důvodu ruské národnosti. V uvedené žádosti žalobce rovněž vyjadřoval obavu z pronásledování v zemi původu z důvodu uveřejnění rozsudků NSS na internetu, a také snahu léčit se v X z důvodu zdravotních potíží se zrakem, sluchem a hlavou, které mu vznikly v důsledku dopravní nehody a fyzického napadení v baru v letech 2004 a 2005. Zdůrazňoval, že by si musel po návratu do země původu hradit zdravotní péči sám, neboť zdravotní péče tam není bezplatná.
39. Výše citované důvody, které žalobce uváděl v dřívější žádosti o udělení mezinárodní ochrany, se částečně kryjí i s důvody nyní podané žádosti. Správní orgán v rozhodnutí o druhé žádosti k těmto důvodům konstatoval, že žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno učinit závěr, že žalobce vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině a pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce nesplňoval ani důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, neboť v průběhu správního řízení (z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o mezinárodní ochranu ani ze zjištění správního orgánu) nevyplynulo, že by byl některému z rodinných příslušníků žalobce udělen azyl ve smyslu tohoto ustanovení. V případě hodnocení § 14 zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Nebyly shledány žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci v případě jeho návratu do vlasti hrozit vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu nebo které by svědčily pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu. Argumentace žalovaného byla rovněž v řízení o druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dostatečně podložena shromážděnými informacemi o situaci v zemi původu žalobce, a to ohledně obecné bezpečnostní situace v zemi původu, a také v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce. Žalobci tak nebyla udělena mezinárodní ochrana v žádné její formě. Uvedené rozhodnutí žalovaného bylo následně potvrzeno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě a posléze i odmítnutím kasační stížnosti žalobce Nejvyšším správním soudem.
40. V nyní posuzované věci, ve srovnání s důvody a závěry při rozhodování o druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (viz shora), je zřejmé, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do ní opětovně vrátit, jako je uváděl v průběhu správního řízení o předchozí meritorně posuzované žádosti. Šlo především o snahu o legalizaci svého pobytu na území X, kde vyrostl a kde má dle svých slov celou rodinu a přítelkyni, a dále snahu o nalezení lepší zdravotní péče, než mu může poskytnout jeho vlast. Z uvedeného je zřejmé, že se těmito důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany již žalovaný detailně zabýval v rámci předchozího meritorního správního řízení o jeho žádosti. Neshledal přitom relevantní důvody pro udělení

jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany, přičemž správnost rozhodnutí žalovaného byla potvrzena i rozsudkem Krajského soudu v Ostravě a následně i Nejvyšším správním soudem, který odmítl kasační stížnost žalobce. Aktuálně žalobce coby žadatel o mezinárodní ochranu neuvedl jakékoli nové informace či skutečnosti, které by bylo třeba opětovně hodnotit, či by mohly mít jakýkoliv vliv na předchozí rozhodnutí žalovaného. Za nové skutečnosti nelze považovat ani sdělení žalobce o tom, že na území X má přítelkyni po dobu 6 let, s níž ale nežije ve společné domácnosti, a stejně tak ani jeho tvrzení o údajně špatném zdravotním stavu, když dle jím předložených lékařských zpráv zcela zjevně není jeho zdravotní stav nijak závažný. V tomto směru žalobce soudu předložil 3 lékařské zprávy – z kožní ambulance ze dne 30. 10. 2018, z ORL ambulance ze dne 14. 11. 2018 a z neurologie ze dne 13. 9. 2018, přičemž šlo o zprávy, které již byly předkládány ve správním řízení a žalovaným hodnoceny. Z tohoto důvodu ani krajský soud neprováděl těmito lékařskými zprávami dokazování, protože by to bylo nadbytečné. Z uvedených zpráv nevyplývá nijak významně špatný zdravotní stav žalobce, šlo pouze o 2 kožní zánětlivá ložiska v obličeji, opakovanou konstataci zhoršení sluchu s doporučenou medikací, avšak kontrolou až za 3 měsíce, přičemž pro žalobcem požadované CT vyšetření mozku nebyla shledána indikace. Z uvedených lékařských zpráv nevyplývá jakákoliv závažnost zdravotního stavu žalobce a ani případná nemožnost léčit své zdravotní potíže v zemi původu. Žalobce nevyžaduje žádnou specializovanou léčbu a nutno dodat, že ani v X není poskytování zdravotní péče zcela zdarma. Rovněž pokud jde o žalobcem opakované upozorňování na pobyt jeho příbuzných v X, kteří zde mají různé typy pobytu nebo české občanství, pak i toto je v daném směru zcela irrelevantní, neboť žalobce je již osobou zletilou a současně je schopen si samostatně zajišťovat své životní potřeby. Ostatně konstatoval, že chce budovat život s přítelkyní. Je však s podivem, že i ve svém vyšším věku (již není mladistvým) není schopen si vyřídit základní doklady a legalizovat svůj pobyt v X příslušným typem pobytu, jak to ostatně učinili i jeho příbuzní.

41. Žalobce soudu v žalobě navrhl, aby provedl znalecké zkoumání jeho zdravotního stavu. S ohledem na výše uvedené a relativně dobrý zdravotní stav žalobce soud neshledal jakéhokoliv důvodu, proč by měl být znalecky zkoumán zdravotní stav žalobce. Jde o zcela účelový návrh, který by zjevně neměl žádný pozitivní přínos a pouze by došlo k prodloužení řízení a neúměrnému nárůstu finančních nákladů státu. Žalobce nemůže trpět žádnými závažnými zdravotními potížemi, neboť sám při pohovoru dne 6. 9. 2018 k dotazu správního orgánu na léčbu, kterou podstupuje, uvedl, že chodil na kontrolu do nemocnice na X v X, a že tam byl naposledy před 2,5 lety. Mimo to po úmyslném napadení ležel v roce 2005 v nemocnici na X v X, kde by také měli být záznamy o tom, jak byl zbit. Krajský soud tedy ve shodě s žalovaným neshledal, že by žalobce čelil jakýmkoliv závažným zdravotním problémům vyžadujícím speciální lékařskou péči či medikaci, která by mu nemohla být poskytnuta v zemi jeho původu. Přitom tvrzení žalobce, že v X není všeobecné zdravotní pojištění a musel by si tam vše hradit sám, a to včetně prohlídek v nemocnici, nelze považovat za relevantní z hlediska žádosti o udělení mezinárodní ochrany. To ostatně již bylo konstatováno žalovaným v řízení o druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně v rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2010, jímž nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena.
42. Shora provedený výklad pohledně zdravotního stavu žalobce odpovídá i na žalobní námitku, v níž žalobce vytýkal žalovanému, že údajně nevyhodnotil jako novou

skutečnost jeho aktuální zdravotní stav. Žalobcem předkládané lékařské zprávy, např. ke správní žalobě, byly datovány dne 13. 9. 2018, 30. 10. 2018 a 14. 11. 2018. Vzhledem k tomu, že žaloba došla ke krajskému soudu v Brně dne 10. 4. 2019, nelez tyto lékařské zprávy hodnotit jako již zcela aktuální a současně z nich ani nevyplývá, jak již bylo shora uvedeno, že by zdravotní stav žalobce byl nějak významně špatný. Pro stručnost u této žalobní námitky krajský soud odkazuje na již shora provedený výklad ohledně posouzení zdravotního stavu žalobce. Přitom se neztotožňuje s žalobcem v tom, že by žalovaný jeho aktuální zdravotní stav řádně nevyhodnotil anebo měl posoudit jako novou skutečnost. V tomto ohledu žalobce neuvedl nic nového a žádné aktuální potíže neupřesnil, byť uváděl, že jejich původ leží v minulosti (v roce 2004 až 2005). Žalobce netvrdil a ani nijak neprokázal, že se jeho zdravotní stav zhoršil či nějak vyvinul negativním směrem. Ač žalobce ve správním řízení tvrdil, že z lékařských zpráv vyplývá, že má podstoupit nějakou operaci, pak opak je pravdou a z předkládaných lékařských zpráv (nejen ke správní žalobě, ale i ve správním řízení) takový závěr nevyplývá.

43. Za zcela účelové soud považuje tvrzení žalobce o tom, že nebyl žalovaným poučen ve smyslu § 10 odst. 5 zákona o azylu. Podle § 10 odst. 5 zákona o azylu informuje ministerstvo žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti zajistit si lékařské vyšetření zaměřené na zjištění známek pronásledování nebo vážné újmy. Vzhledem k dikci citovaného zákonného ustanovení není soudu zřejmé, jak chtěl žalobce tuto svoji námitku uplatnit, když v X se zdržuje již od roku 2000, první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až v roce 2003, nyní poslední žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 3. 9. 2018. Z uvedeného je zřejmé, že těžko mohl nést známky pronásledování nebo vážné újmy na svém těle až dosud do roku 2020, když území země původu opustil společně s rodiči v roce 2000. Ostatně nikdy žalobce neuváděl, že by byl v zemi původu nějak pronásledován nebo mučen. Této námitce soud nepřisvědčil.
44. Pokud jde o napadení a zbití žalobce v roce 2005, kdy byl následně v nemocnici ošetřován a tato lékařská zpráva byla též součástí zmiňovaného soudního řízení, nutno k tomu uvést, že tato lékařská zpráva již byla dokládána v předchozím správním řízení, včetně souvisejících lékařských zpráv s tímto útokem, a tyto byly žalovaným řádně a podrobně posouzeny již v řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to v rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2010 (v právní moci dne 26. 4. 2010). Nebylo tedy třeba o útoku z roku 2005 na žalobce a souvisejících následcích již znovu rozhodovat, resp. je posuzovat. Nové zhoršení zdravotního stavu žalobce nijak neprokázal.
45. Za další spornou skutečnost žalobce v žalobě označil rozhovor žalobce s konzulem na Velvyslanectví X v X, jenž by měl být důvodem pro domněnku, že žalobci může v zemi původu hrozit pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy, přičemž právě proto měla být tato skutečnost důvodem pro přípustnost podané žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a její meritorní posouzení. Krajský soud uvedené námitce nepřisvědčil. Ohledně údajně nové skutečnosti, že žalobce byl na velvyslanectví X a sdělil jim, že je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, na základě čehož by mělo dojít k meritornímu posuzování jeho poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť se z tohoto důvodu žalobce obává potrestání za podanou žádost, krajský soud konstatuje ave shodě s žalovaným, že tomuto tvrzení žalobce neuvěřil a pokládá ho jen za další účelovou snahu o legalizaci dalšího pobytu žalobce v X. Účelovost této snahy je podtržena i tím, že se žalobci

nepodařilo z důvodu jím páchané trestné činnosti dosáhnout na běžné pobytové oprávnění na území X. Žalobce jasně uvedl, že se na Velvyslanectví X v X dostavil dobrovolně, požádal tam o vydání cestovního pasu a uvedenou návštěvu, včetně vyhovění jeho žádosti (vydání potvrzení o totožnosti žalobce) jasně prokázal samotným potvrzením zastupitelského úřadu. Ve shodě s žalovaným krajský soud uvádí, že předložené potvrzení naopak prokazuje to, že žadatel neměl naprosto žádné obavy kontaktovat státní orgány země svého původu. Uvedené skutečnosti nesvědčí o tom, že by žalobce měl mít jakékoliv objektivní obavy z návratu do země původu. Sdělení, že si má žalobce nový cestovní pas vyřídit ve své vlasti, když dosud byl zapsán jako nezletilý v pase svých rodičů, bylo zcela legitimním požadavkem země jeho původu a toto jednoznačně nelze považovat za pronásledování. Za prostou spekulaci žalobce tak lze označit jeho tvrzení, že mu z X hrozí potrestání za jím podanou žádost o mezinárodní ochranu, neboť své tvrzení neopírá o žádné relevantní zprávy, nýbrž pouze o obecné informace na internetu. Situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v případě jejich návratu do vlasti se žalovaný zbýval již v rámci svého rozhodnutí o předchozí meritorně posuzované žádosti a neshledal zde rovněž důvodnost žalobcových obav. Jednalo se např. o rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2010, kde na str. 8 uvedl, že podle Informace MZV ČR ze dne 25. 5. 2007 nehrozí neúspěšným žadatelům o azyl v případě jejich návratu do X postih ze strany státních orgánů. Uvedenou skutečnost potvrzovala i Informace MZV ČR ze dne 19. 1. 2010. Jak vyplynulo ze zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v X za rok 2008 (kterou tento úřad vydal v únoru 2009), zákony X stanoví právo emigrovat a právo vrátit se do vlasti, a toto právo je všeobecně respektováno. Uvedené skutečnosti potvrdila i pozdější zpráva téhož úřadu za rok 2009 (vydaná dne 11. 3. 2010). Na základě stejných podkladů dospěl ke shodným závěrům také následně Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č. j. 61 AZ 7/2010-31, v němž dospěl soud k závěru, že neúspěšným žadatelům o azyl nehrozí v případě jejich návratu do kazašské republiky postih ze strany státních orgánů.

46. Také k aktuálně přezkoumávané žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany žalovaný shromáždil podkladové informace, z nichž vyplývá, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí v případě jejich návratu do vlasti pronásledování, špatné zacházení nebo nějaké tresty. Jedná se jednak o Informaci OAMP: X – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 7. 2018, z níž vyplývá, že kazašská ústava formálně garantuje základní práva a svobody včetně svobody volného pohybu nebo zákazu použití mučení. Zákon poskytoval svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace a vláda tato práva respektovala. Vláda kooperovala s Úřadem Vysokého komisaře pro uprchlíky (UNHCR) a dalšími humanitárními organizacemi v případech poskytnutí ochrany a asistence vnitřně vysídleným osobám, uprchlíkům, navracejícím se uprchlíkům, žadatelům o mezinárodní ochranu nebo osobám bez státní příslušnosti (viz zpráva MZV USA ze dne 20. 4. 2018). Vláda nepožadovala výjezdní víza pro občany cestující do zahraničí a omezení zahraničních cest se vztahovalo pouze na výjimečné případy. A jednak to byla odpověď Ministerstva zahraničních věcí ČR na dotazy Ministerstva vnitra ze dne 17. 7. 2017, z níž vyplynulo, že o žádosti kazašského občana o azyl by neměl jeho domovský stát mít informaci. Podle informací získaných zastupitelským úřadem v X je potom návrat a zařazení zpět do společnosti většinou bezproblémový. Mnoho občanů X též může dlouhodobě pracovat a pobývat v zahraničí, a to i zcela neoficiálně. Pokud se občané X legálně vrátí do vlasti a mají v pořádku všechny související dokumenty vyhotovené českými orgány, neměl by jim ze strany domácích

orgánů hrozit postih. V obecné rovině lze dodat, že v případě jakéhokoliv postihu X podléhá tento postih soudnímu systému v dané zemi. Z výše uvedených podkladů, které jsou součástí spisového materiálu k opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný zcela v souladu s právními předpisy vycházel a dospěl k závěru, že žalobce nemá oprávněné obavy z návratu do země původu, a že mu tam v souvislosti s nyní vedeným azylovým řízením žádné pronásledování či hrozba újmy nehrozí. Ostatně z výpovědi žalobce plyne, že ten popírá ochotu k návratu do vlasti za jakýchkoliv okolností, když dobrovolně se tam vracet nechce. Svědčí to o tom, že z jeho strany jde o čistě subjektivní rozhodnutí a nikoliv o existenci skutečných objektivních překážek jeho vycestování ve smyslu zákona o azylu.

47. Žalobce v žalobě uváděl, že mu není zcela jasné, z čeho žalovaný dovodil jeho nevěrohodnost v tvrzení o tom, že mu bylo ze strany konzula vyhrožováno trestním stíháním. Soud odkazuje na již shora provedený výklad, z něhož je zcela evidentní, že žalobce je celkově nevěrohodný, často uvádí účelové informace, rozhodné skutečnosti si nepamatuje, tvrzené události mírně překrucuje nebo postupně doplňuje do potřebného tvaru tak, aby hovořily v jeho prospěch. Přestože na území X žije již 20 let, dosud neprojevil alespoň minimální snahu vyřídit si potřebné doklady a zlegalizovat svůj pobyt pomocí příslušného víza či oprávnění k pobytu. Je zcela logické, že nový cestovní doklad si musí žalobce vyřídit v zemi své státní příslušnosti a v případě X velvyslanectví nešlo o šikanu ani pronásledování, pokud žalobci doporučili, aby si cestovní pas vyřídil v X. Žalobce se na zastupitelský úřad dostavil dobrovolně, a pokud by měl obavy ze státních orgánů země svého původu, určitě by tak neučinil. Ostatně pokud zastupitelský úřad vydal žalobci dne 26. 3. 2018 bez problémů potvrzení o jeho totožnosti, nelze z toho dovozovat jakékoliv výhrůžky ze strany státních orgánů X. Předmětné potvrzení osvědčilo nejen státní příslušnost žalobce, ale také to, že žalobce dobrovolně sám kontaktoval tento úřad a jednal s ním. Pokud žalobce uvedl, že sám zaměstnancům tohoto úřadu sdělil, že byl na území X v azylovém řízení, tak to bylo jeho rozhodnutí a nikdo jej k tomu nenutil. Pokud se však žalobce domníval, že podání azylové žádosti na území X je v zemi původu trestné, pak je otázkou, proč to těmto úředníkům sděloval. Jak ale již bylo výše uvedeno a v dříve posuzované žádosti hodnoceno, v X nehrozí žadatelům o azyl postih v případě jejich návratu do vlasti. Uvedené obavy žalobce vyslovil již v dřívější žádosti o mezinárodní ochranu a tyto obavy byly vyhodnoceny jako nedůvodné (viz výklad shora). Údajnému vyhrožování ze strany konzulárního úředníka tedy neuvěřil ani krajský soud, a to právě s ohledem na výše provedený výklad. Za těchto okolností by bylo zcela nadbytečným provádět výslech žalobce, jenž by v jeho rámci potvrdil pouze to, co sám v žalobě tvrdí. Uvedené skutečnosti tak nemohly být vzaty v úvahu jako skutečnosti, které by zakládaly důvod pro meritorní posouzení poslední azylové žádosti žalobce. Ze shora uvedených důvodů rovněž krajský soud odmítá tvrzení žalobce, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany mohlo u něj vést k tomu, že mu bude v zemi původu přičítáno politické přesvědčení odporující vládnímu režimu, za což bude podroben represím ze strany orgánů veřejné moci. Žalobce nikdy nebyl politicky aktivní a v zemi původu neměl nikdy žádné potíže. Přitom současně platí, že v případě jeho návratu do země původu, coby žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mu s ohledem na výklad shora nehrozí nebezpečí pronásledování ani vážná újma. Žalobním námitkám nemohl krajský soud přisvědčit.

48. Žalobce dále uvedl, že v zemi původu bude podroben špatnému zacházení v důsledku jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomu odkázal na zprávy Amnesty International ze dne 23. 5. 2018 a z roku 2017, podle nichž dochází v Kazachstánu k mučení obviněných v trestním řízení a v září 2017 byl v X dokonce usvědčen bývalý vězeňský dozorce ze znásilnění a týrání vězenkyně. Krajský soud k tomu uvádí, že žalobce vytrhuje věci z kontextu, s ohledem na již výše citované zprávy MZV ČR a MV, OAMP, žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí žádné pronásledování ani vážná újma. Žalobce nekonkretizoval žádné relevantní důvody, pro které by měl být ve své vlasti podroben represím, trestně stíhán nebo mučen. Soud jeho obecným tvrzením nemohl přisvědčit.
49. Žalobce dlouze citoval z rozsudku NSS ze dne 11. 5. 1927, č. j. 10116/27, přičemž prostřednictvím tohoto rozsudku chtěl poukázat na to, že ve věci má být zjištěn potřebný skutkový základ, kdy účastník má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a správní orgán má povinnost náležitě zjišťovat skutkový stav. V této souvislosti však žalobce neformuloval žádnou žalobní námitku a soud k této citaci konstatuje, že uvedené bylo v posuzované věci dodrženo. Dále žalobce poukazoval na odbornou literaturu a klauzuli *rebus sic stantibus*, která v podstatě znamená zákonnou výhradu nového rozhodnutí pro případ změny vnějších okolností. Jako příklad žalobce uváděl stavební či územní rozhodnutí, jehož část stavební úřad nahradí novým územním rozhodnutím. Přitom u negativních správních aktů až na výjimky platí, že zamítnutí žádosti nemůže předurčit další rozhodnutí ve věci, neboť je možno později nové žádosti vyhovět. Podle žalobce je však zastření podmínek vydání nového rozhodnutí podle § 11a odst. 1 zákona o azylu do jisté míry odchylkou od obecné úpravy správního řádu, a to v neprospěch účastníka řízení. Proto by se mělo k jeho aplikaci podle žalobce přistupovat restriktivně. Ani v této části žaloby nebyla formulována žádná žalobní námitka, pročež uvedená tvrzení soud pojímá jako nesporné konstatování žalobce.
50. Žalobce ještě namítal, že zdravotnictví v X je postiženo velkou mírou korupce a zdravotní postižení občanů kryje jen zcela základní výkony. Z toho důvodu se při svém návratu do země původu obává zhoršení svého zdravotního stavu, svého znevýhodnění a upadnutí do nedůstojných podmínek. Uvedeným tvrzením krajský soud nemohl přisvědčit a v tomto ohledu odkazuje na již provedený výklad, z něhož je patrné, že zdravotní stav žalobce nevyžaduje nepřetržitou péči, není nijak vážný a žalobci je možné poskytovat zdravotní péči i v zemi jeho původu. Ostatně zdravotní péče není zcela zdarma ani v X.
51. Žalobce v závěru žaloby výčtovou metodou vyjmenoval asi 15 zákonných ustanovení (viz blíže čl. II. tohoto rozsudku), která měla být podle něj postupem žalovaného porušena. Žalobce však tato ustanovení definoval pouze obecně a blíže skutkově nekonkretizoval žádná pochybení, k nimž v této souvislosti v uvedené věci mělo dojít. Proto také krajský soud se může vypořádat s uvedenou námitkou pouze obecně a v této souvislosti tedy uvádí, že k porušení citovaných ustanovení v projednávané věci nedošlo.
52. Poslední žalobní námitka, kterou musí krajský soud vypořádat, se týká postupu žalovaného, který podle žalobce posuzoval jeho žádost jen jako žádost opakovanou, ačkoli tato měla být posuzována jako tzv. další opakovaná žádost ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu. V tomto případě měl žalovaný řízení zastavit do 10 dnů od podání žádosti. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána dne 3. 9. 2018, avšak žalovaný rozhodl o

zastavení řízení až dne 8. 3. 2019. Za této situace dle žalobce prekludovalo právo žalovaného řízení zastavit, neboť tak lze učinit pouze do 10 dnů ode dne podání žádosti. Marné uplynutí lhůty 10 dnů podle žalobce způsobilo, že rozhodnutí o zastavení řízení již nelze vydat. Žalovaný totiž ztratil pravomoc takové rozhodnutí vydat. V této souvislosti je pak rozhodnutí podle žalobce i nicotným ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný nebyl již k vydání usnesení vůbec příslušný, protože jeho pravomoc pro vydání rozhodnutí zcela prekludovala. Krajský soud uvedeným tvrzením žalobce nemohl přisvědčit.

53. Pokud cizinec podá první opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany (§ 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu), pak ji ministerstvo posoudí, a pokud je zjištěno, že žadatel neuvedl žádné nové skutečnosti nebo zjištění anebo z úřední činnosti ministerstva nejsou známy žádné nové skutečnosti (např. podstatné zhoršení situace v zemi původu), shledá ministerstvo takovou žádost nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o žádosti zastaví podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
54. V případě podání další opakované žádosti [§ 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu] je upraven speciální postup. Je-li v kontextu předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo podstatné změny vnějších okolností možné se domnívat, že cizinec nebude vystaven pronásledování nebo že mu nehrozí vážná újma, řízení se usnesením do 10 dnů zastaví. Tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny ministerstvem, a to jak v prvním standardním řízení, tak v řízení o první opakované žádosti. Případné nové skutečnosti musí být takového charakteru, že jde o podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a žadatel je musí uvést ve svém podání. Ministerstvo o režimu této další opakované žádosti rozhodne v již popsaném „mikro“ řízení a řízení o žádosti buď usnesením zastaví, anebo žadatele vyzve, aby se dostavil k poskytnutí údajů, což může indikovat eventuální vyhodnocení žádosti jako přípustné. Poté jsou však činěny další kroky ve správním řízení.
55. Pokud žalovaný v dané věci neposuzoval žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako další opakovanou žádost ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu, nedopustil se nezákonnosti, na základě které by žalobce byl zkrácen na svých právech. Pouze šlo o to, že o zastavení řízení nerozhodl ve lhůtě 10 dnů ode dne podání žádosti žalobce. Jak je patrné ze správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný poskytl žalobci delší čas řízení, v jehož rámci s ním provedl nejen pohovor, ale také shromáždil potřebné podklady pro rozhodnutí ve věci, především informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobce. Současně musel doplnit spisový materiál o některé podklady z předchozích správních řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci byla také ve správním řízení dána dne 27. 12. 2018 možnost se seznámit s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady a vyjádřit námítky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání, popř. uvést jakékoliv nové skutečnosti nebo informace, které měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti. V žádném případě tedy uvedený postup správního orgánu nezkrátil žalobce na jeho právech. Ostatně žalobce ani netvrdil, že mu byla způsobena nějaká újma postupem žalovaného v intencích § 11a odst. 1 a nikoliv podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Z postupu žalovaného však v žádném případě nelze dovodit, že by uplynutím lhůty 10 dnů

ode dne podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu, ztratil žalovaný možnost o předmětné žádosti žalobce rozhodnout. V tomto smyslu nebyla lhůta 10 dnů „propadná“ a žalovaný byl k rozhodnutí o předmětné žádosti plně věcně a místně příslušný. Svoji pravomoc rozhodovat v uvedené věci žalovaný neztratil tzv. „marným uplynutím 10 dnů“ od podání žádosti, resp. neaplikací ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu. Z tohoto důvodu nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že rozhodnutí je nicotné ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí naopak bylo vydáno v souladu s právním řádem a má veškeré zákonné náležitosti. Žalovaný pouze zvolil jiný postup ve věci, tj. nikoliv jednodušší a zkrácené řízení ve lhůtě 10 dnů, nýbrž delší postup jako při první opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tak nebyl zkrácen na svých právech, neboť žádost žalobce byla předmětem posuzování žalovaného a bylo o ní s konečnou platností rozhodnuto.

56. Soud tedy přisvědčil postupu žalovaného, který neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím aktuálně uváděným důvodům, protože žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Byly tedy naplněny podmínky uvedené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla shledána nepřipustnou (§ 11a odst. 1 zákona o azylu). Z uvedeného důvodu pak bylo řízení o této žádosti zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

57. Krajský soud v Brně shledal žalobní námitky nedůvodnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
58. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Úspěšnému žalovanému nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, resp. jejich úhradu nepožadoval, proto mu náhrada těchto nákladů nebyla přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.